

Dunărea și Oltul

George Coșbuc

Dunărea vorbea cu Oltul:

Tu, copile drag al meu,
Zbuciumat tu vii la vale
Tulbure mereu
Plouă mult la voi la munte,
Sate și câmpii de-neci,
Ori și-e firea ta de-a rupe
Maluri pe-unde treci?

Rup și maluri câteodată
Și fac holdele de pier,
Iar când plouă mult la munte
Cap de om eu cer.
Dar nu-i asta, maică sfântă,
Nu de asta-s tulburat,
Ci de câte văd mi-e milă,
Maică, și-i păcat!

Tu, pe unde-alergi prin lume,
Vezi și țări și munți frumoși,
Neamuri ce-șii vorbesc ferice
Graiul din strămoși.
Toate laudă pe Domnul,
Libere-a trăi cum vor,
Vesele fiind de viață
Și de soarta lor.

Vezi și-aici poporul nostru
Cel din veac adus pe-aici,
Sprintene și mândre fete
Și flăcăi voinici.
Și și-e dragă țara asta
De români, căci te iubesc
Dar tu nu cunoști de-a-ntregul
Neamul românesc!

Eu de unde vin, mâhnitul,
Furios spre șes scobor,
Căci de unde vin, e spaimă.
Groază și fior.
Tot români sunt și pe-acolo,
Neam din veac pe-aici adus,
Dar pe gâtul lor și astăzi

POEZII ONLINE

Jugul este pus.

Ei n-au voie să-și vorbească
Graiul strămoșesc ce-l au,
Iar în coasta lor de-a pururi
Sulițele stau.

Sfânta libertate este
Nume gol pe-al lor pământ:
Cei nedrepti sunt cei puternici,
Singuri au cuvânt!

Ah, de mila lor eu, maică,
Vin aşa de tulburat,
Şi de ciudă pe duşmanii
Cei ce l-au călcat.
Iar de-nec şi mal şi oameni,
Nu mai ştiu ce fac nici eu
Că mă simt de-atâta jale
Tulbure mereu!